

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

ΑΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Μυθιστόρημα

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ας αποφασίσει ο χρόνος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλση Τσουκαράκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινισπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνια Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Έλση Τσουκαράκη, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-827-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

ΑΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

*Στην Κυβέλη.
Κάθε μέρα που υπάρχεις
στη ζωή μου είναι ένα δώρο!*

Ακόμη ένα βιβλίο...

Κάθε ανθρώπινη ιστορία μοιάζει με παραμύθι· τότε δυσοίωνες συναντήσεις στο σκοτεινό δάσος με λύκους και κακές μάγισσες, τότε μοιραίες γνωριμίες με πριγκιπούλα και βασίλισσες, θαυματοποιούς, γητευτές που στολίζουν την πορεία μας με όλα τα χρώματα.

Η ζωή όμως δεν τελειώνει πάντα χαμογελαστά όπως στα παραμύθια. Πονάει, θερίζει πολλές φορές την ανθρώπινη ψυχή. Είναι απρόβλεπτη, αδίστακτη, ανυποχώρητη· τσακίζει τα θύματά της!

Η διαχείριση του ανθρώπινου πόνου ήταν το έναυσμα για τη συγγραφή αυτού του βιβλίου. Ο πόνος μάς τρομοκρατεί και καθορίζει τη ζωή μας. Η απώλεια για ό,τι αγαπάμε μας αδειάζει την καρδιά.

Η βασική ηρωίδα μου γεννήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '60. Της έδωσα το βήμα να περιγράψει το οδοιπορικό της σε πρώτο πρόσωπο· να καταθέσει τη δική της μαρτυρία, να διηγηθεί μόνη της την ιστορία της.

Τη συνόδευσα αρκετό καιρό στα παιδικά και νεανικά

της χρόνια και λίγο αργότερα ίσως, όσο οι ενέργειες κι οι πράξεις της δε με τρώμαζαν, δε με ξένιζαν.

Ύστερα την έχασα, μια σκιά ανάμεσα στις άλλες. Ακολούθησε το δικό της απροσπέλαστο μονοπάτι. Οι εμπειρίες της γέμιζαν εύκολα τις σελίδες του βιβλίου μου. Τις αναγνώριζα συνέχεια στο πρόσωπο πολλών γυναικών που συναντούσα και συναναστρεφόμουν.

Πόσο κοινός είναι ο πόνος κι η αγάπη στην ψυχή όλων μας!

Η συναισθηματική δοκιμασία κάθε γυναίκας, οι μάχες που δίνει ώσπου να ορθοποδήσει πραγματικά στη ζωή, ο αγώνας επιβίωσης κι η αναγέννησή της μέσα από στάχτες και συντρίμμια είναι το αντικείμενο της ιστορίας μου.

Ο αγώνας που κάνει ο καθένας να σταθεί στα πόδια του, να στηρίξει τον εαυτό του, να τον σώσει, είναι συναρπαστικός!

Αν οι λέξεις έχουν δύναμη, αν μπορούν να μεταφέρουν ενέργεια κι αισιοδοξία, αν κατορθώσω μέσα από αυτές τις σελίδες να ταρακουνήσω θετικά έστω και μια άγνωστη παρουσία, να την ενθαρρύνω ν' αναζητήσει λύσεις, ν' ανοίξει το παράθυρο μέσα της, να μπει αέρας και φως... Τι όμορφη σκέψη!

Ο προορισμός μου στο ταξίδι αυτού του βιβλίου!

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

Ερλαινόμουν! Δε συνειδητοποιούσα αν ήταν ακόμη πρωί ή κόντευε να σουρουπώσει. Προσπαθούσα με το ζόρι να κρατηθώ στα πόδια μου, ενώ έτρεμα ολόκληρη από πόνο κι οργή. Είχε φύγει πριν από ώρες ή πριν από λίγες στιγμές; Το μυαλό μου αδυνατούσε να καταλάβει. Βρισκόμουν σε πλήρη σύγχυση.

Αντίκρισα το είδωλό μου στον καθρέφτη και τρόμαξα. Το πρόσωπό μου ήταν πρησμένο απ' το κλάμα. Αίμα έτρεχε απ' το μέτωπό μου. Δεν έβλεπα σε ποιο σημείο ήταν η πληγή. Μα ούτε που μ' ένοιαζε. Δεν πονούσα, το σώμα μου είχε πετρώσει. Μαύρα ρυάκια διαγράφονταν στα μάγουλά μου απ' τα ξεβαμμένα μου μάτια.

Κατόρθωσα να χαμογελάσω κοροϊδευτικά. Έβλεπα μπροστά μου έναν κλόουν, μια καρικατούρα ανθρώπου.

Με κοιτούσε μια άγνωστη γυναίκα, εχθρική απέναντί μου. Δεν την αναγνώριζα, ούτε ήθελα παρτίδες μαζί της. Με είχε προδώσει με τον χειρότερο τρόπο· με τη δύναμη και την εξουσία που ασκεί επάνω σου μόνο ο εαυτός σου.

Η μορφή του Νίκου με στοίχειωνε, σαν να τον είχα ακόμη μπροστά μου, να με κοιτάζει ειρωνικά. Άπλωσα τα χέρια να τον αγγίξω. Σχεδόν ένιωσα το κορμί του δίπλα μου. Αναρίγησα με τη σκέψη αυτής της επαφής. Η σιωπή της απουσίας στο δωμάτιο κατέκλυσε όλες μου τις αισθήσεις. Ήμουν μόνη, εκείνος είχε φύγει για πάντα.

Ξαφνικά οι τοίχοι του δωματίου άρχισαν να κινούνται απειλητικά καταπάνω μου. Σε λίγο θα με συνέθλιβαν. Το οξυγόνο στέρευε μέσα στο χώρο. Δεν μπορούσα ν' αναπνεύσω. Πνιγόμεν.

Έτρεξα στην μπαλκονόπορτα και την άνοιξα. Ρούφηξα λαίμαργα όσο αέρα χωρούσαν τα πνευμόνια μου. Κόντευα να σκάσω. Κάτι δεν πήγαινε καλά με την αναπνοή μου. Ήταν ακανόνιστη, πάλευε μαζί μου σαν να ήμασταν εχθροί. Δεν κατόρθωνα να την κουμαντάρω. Δεν ήθελα να είμαι πια ζωντανή. Δεν ήθελα να υποφέρω άλλο.

Μια τρέλα διαπέρασε τη σκέψη μου. Όλα στο μυαλό μου ήταν θολά. Να απαλλαγώ από εμένα, να απαλλαγώ από εκείνον· μόνο αυτό ήθελα. Σιωπή κι ανακούφιση. Οι αλήθειες μέσα μου με ξεκούφαιναν· δεν άντεχα να τις ακούω. Λες και ζητούσαν εκδίκηση για τα τόσα χρόνια που τις αγνοούσα, που τις είχα υποχρεώσει σε απομόνωση. Σαν να ήταν καταδικασμένες σε αιώνια σιγή.

Η λύση ήταν μπροστά μου, την έβλεπα καθαρά. Θα δείλιαζα στιγμή!

Σήκωσα το ένα μου πόδι πάνω απ' τα κάγκελα. Ήταν τόσο εύκολο να ξαλαφρώσω για πάντα την κουρασμένη μου ψυχή. Αρκεί να τον ξεριζώνα από μέσα μου, δε μ' ενδιέφερε αν το τίμημα ήταν η ίδια μου η ζωή.

Λίγο ακόμη και θα ηρεμούσα στην αιωνιότητα.

Ό,τι είχα πάρει φόρα... άκουσα την έντρομη φωνή της Μελίνας.

«Τα παιδιά σου τα σκέφτηκες;»

Ταράχτηκα. Τινάχτηκε το κορμί μου σαν ελατήριο. «Πώς βρέθηκες εδώ;... Η εξώπορτά μου ήταν κλειστή...» ίσα που μπόρεσα να ψελλίσω.

Η Μελίνα με κοίταξε ερευνητικά. «Έχεις τα χάλια σου», μου είπε.

«Εσένα περίμενα να το επιβεβαιώσω», σάρκασα. «Πώς μπήκες;» την ξαναρώτησα.

«Αν θυμάσαι καλά, μου είχες δώσει το κλειδί σου αν χρειαστεί για μια ώρα ανάγκης. Νομίζω ότι πιο σοβαρή ανάγκη από τώρα, που ετοιμάζεσαι να υποδυθείς τη μοντέρνα εκδοχή της Άννα Καρένινα, δε θα υπάρξει. Ξέρεις πόση ώρα χτυπούσα; Δεν άκουγες. Αποφάσισα να επέμβω... όπως πάντα».

«Και πώς ήξερες ότι σήμερα... θέλω να πω...»

Με διέκοψε με τη γνωστή της φόρα. «Πόσο νόμιζες ακόμη ότι μπορούσες να κρυφτείς, ειδικά από μένα;»

Ξέσπασα σε υστερικές φωνές, έπεσα κάτω στο πάτωμα κι άρχισα να χτυπιέμαι σαν ηρωίδα αρχαίας τραγωδίας. Σπάραζα απ' το κλάμα. Ήρθαν στη σκέψη μου

τα παιδιά μου. Τι πήγαινα να κάνω η τρελή; «Τα παιδιά μου! Τα παιδιά μου!» φώναξα, ν' ακούσω την ίδια μου τη φωνή να το λέει.

Η Μελίνα με κοίταζε αμίλητη με τρυφερότητα στο βλέμμα.

Τρανταζόμουν ώρα πολλή απ' τους λυγμούς. Δεν μπορούσα να συνεφέρω το σώμα μου που έτρεμε. «Σώσε με, Μελίνα!» την ικέτεψα. «Μόνο εσύ μπορείς να το κάνεις!»

Μέρος πρώτο

*Κάποια αξέχαστα χρόνια
είχαν άνοιξη μόνο.*

Ηλίας Βουτιερίδης

Ξυναντηθήκαμε για πρώτη φορά στην τετάρτη δημοτικού, εκεί κάπου προς το τέλος της δεκαετίας του '60. Ήταν το καινούργιο κοριτσάκι της τάξης μας. Από παιδί είχε πάνω της ομορφιά και λάμψη που ξεχώριζαν – κατάνευρα κοντοκουρεμένα μαλλιά και φωτεινά γαλάζια μάτια σαν τον ουρανό.

Ακριβώς το αντίθετό μου· ξανθά μαλλιά με ατέλειωτες μπούκλες έπεφταν με χάρη μέχρι τα μισά της πλάτης μου. Τίποτε άλλο δεν εντυπωσίαζε σ' εμένα. Ούτε η κορμοστασιά μου, ούτε τα κοινά καστανά μου μάτια, ούτε έστω ο τρόπος που μιλούσα ή περπατούσα.

Η καινούργια μαθήτριά μας κέρδισε όλους απ' την αρχή. Όλες οι συμμαθήτριάς μου συνωστίζονταν γύρω της σε κάθε διάλειμμα και τη ρωτούσαν πληροφορίες για τα παιχνίδια που της άρεσαν, τις λιχουδιές που προτιμούσε, τα αγαπημένα της χρώματα. Ήταν φανερό ότι όλα τα κοριτσάκια ήθελαν να γίνουν φίλες της.

Είχε το χάρισμα που έχουν όλοι οι προικισμένοι άνθρωποι, να ακτινοβολούν. Γεννημένη μ' αυτό το «κάτι» που δωρίζει η φύση στους εκλεκτούς της!

Κρατούσα τις αποστάσεις μου. Ήθελα με τον τρόπο μου να της δείξω ότι δε συμμετέχω στο μπουλούκι των θαυμαστριών της. Εξάλλου είχα κι εγώ τη μικρή μου ακολουθία από κοριτσάκια που λάτρευαν να χαϊδεύουν τα μαλλιά μου και μου δώριζαν συνέχεια πολύχρωμες κορδέλες και κοκαλάκια να τα στολίζω, σε ένδειξη θαυμασμού κι αποδοχής.

Χωρίς να μιλάμε συχνά, κοιταζόμασταν κάθε τόσο με αμοιβαίο σεβασμό. Με τον δικό μας παιδικό τρόπο συνεννοούμασταν μεταξύ μας, ζυγίζοντας συνεχώς η μία την άλλη.

Αυτό συνεχίστηκε γι' αρκετό καιρό, έως εκείνη την ημέρα, μετά το μάθημα των θρησκευτικών. Όλα τα παιδιά είχαμε μαγευτεί από την ιστορία και ήταν από τις λίγες φορές που δε χαρήκαμε όταν χτύπησε το κουδούνι.

Με πλησίασε γρήγορα, προτού προλάβω να σηκωθώ απ' το θρανίο, και μου είπε αυθόρμητα: «Από σήμερα θα είσαι ο Σαμψών μου! Έχεις κι εσύ πολύ μακριά και όμορφα μαλλιά που σου δίνουν δύναμη κι ομορφιά!»

Της χαμογέλασα υπερήφανα. Μου φάνηκε η ωραιότερη φιλοφρόνηση που είχα ακούσει ποτέ. «Εντάξει!» συμφώνησα αμέσως και δώσαμε τα χέρια σαν μεγάλες κυρίες.

«Αλλά μόνο εγώ θα σε λέω έτσι, γιατί εγώ το βρήκα πρώτη», μου ξεκαθάρισε.

Αυτή ήταν η γνωριμία μου με τη Μελίνα!

Είναι ίσως η μοναδική συντροφιά με την οποία μοιράστηκα τις πιο σημαντικές στιγμές της ζωής μου.

Μόλις την αντίκρισα, κατάλαβα την αλήθεια για εκείνη...

Ήξερα!

Την ήθελα όμως πολύ για φίλη κι έκανα την επιλογή μου!...

Η Μελίνα στάθηκε πάντα δίπλα μου, εκεί, δυνατή σαν βράχος!

Ξκλείσα την μπαλκονόπορτα για σιγουριά και κουλουριάστηκα σε κάποια γωνιά. Η αίσθηση της παρουσίας της Μελίνας απάλυνε λίγο την έντονη ανασφάλεια που ένιωθα· σαν το παγιδευμένο αγρίμι στο κλουβί. Άλλοτε πεταγόμεν και στριφογύριζα με νευρικήτητα στο δωμάτιο, με στένευε ο χώρος, ασφυκτιούσα ανάμεσα στους τέσσερις τοίχους, άλλοτε βυθιζόμουν ακίνητη στη θέση μου, σχεδόν χωρίς ν' αναπνέω, σαν να βρισκόμουν σε κατατονία. Φοβόμουν ότι δε θα τα κατάφερνα να συνεχίσω τη ζωή μου. Ήθελα απεγνωσμένα βοήθεια.

«Πρέπει να τα πάρουμε όλα απ' την αρχή. Να ξεσκονίσεις κάθε γωνιά της ψυχής σου, διαφορετικά δε θα μπορέσεις ποτέ να συνεχίσεις», μου είπε με γαλήνιο ύφος η Μελίνα σαν είδε ότι ηρέμησα κάπως και καταλάγιασε το τρέμουλό μου.

«Εννοείς απ' την αρχή με τον Νίκο;» ψιθύρισα. Με πονούσε ακόμη και ν' αναφέρω τ' όνομά του.

Η Μελίνα εκνευρίστηκε. «Ξέρεις, όλη σου η ζωή δεν είναι μόνο ο Νίκος. Είχες παρελθόν προτού τον γνωρί-

σεις κι ευελπιστώ να έχεις και μέλλον, χωρίς αυτόν! Όταν λέω απ' την αρχή εννοώ από τα παιδικά σου χρόνια. Δεν έχει νόημα να αναμασάμε το παρελθόν συνέχεια. Αλλά έστω μια φορά πρέπει να το κάνεις· να το ξορκίσεις για να μπορέσεις να συνεχίσεις. Να καταλάβεις όλα σου τα λάθη που, όπως αντιλαμβάνεσαι, τα 'χεις κάνει με το τσουβάλι».

Χαμογέλασα, δεν είχε το χάρισμα να μ' εμπυχώνει ιδιαίτερα η φίλη μου. Ήθελα λίγο χρόνο να συνειδητοποιήσω τι μου ζητούσε η Μελίνα να κάνω. Οι σκέψεις κάλπαζαν στο μυαλό μου. Σαν αδάμαστα άλογα, αδυνατούσα να τις κουμαντάρω. Έπρεπε να τις βάλω σε μια τάξη προτού σαλέψω για τα καλά.

Σηκώθηκα σέρνοντας τα πόδια μου να φτιάξω ένα τσάι. Ν' ασχοληθώ έστω για λίγες στιγμές με κάτι που θ' απασχολούσε τα χέρια μου. Το ετοίμασα κι ύστερα ξετρύπωσα από ένα συρτάρι όσα άλμπουμ με φωτογραφίες είχα από τότε που ήμουν μικρό κοριτσάκι και νεαρή κοπέλα.

Η φίλη μου είχε δίκιο. Το μαχαίρι έπρεπε να μπει βαθιά στην πληγή. Να την ξύσει. Να με κάνει να ουρλιάξω από πόνο και μετά να καθαρίσει το απόστημα. Να γιατρευτώ. Αυτό έπρεπε να ελπίζω και να περιμένω από τις αναμνήσεις της ζωής μου που με καλούσαν σαν σειρήνες να τις αναβιώσω στη σκέψη μου. Περίμενα μια λύτρωση, ένα φως στην ψυχή. Έτσι κι αλλιώς βουτηγμένα ήμουν στον πόνο και στην απελπισία.

Έβγαλα το τηλέφωνο απ' την πρίζα, μη μας ενοχλήσει κανείς, και, με μια μαζοχιστική παρόρμηση, στρογγυλοκάθισα μπροστά απ' τον καθρέφτη· κατάφατσα απέναντί μου. Δε θα μου έκανα τη χάρη να με αποφύγω. Έπαιζα σκληρό παζάρι με τον εαυτό μου. Έπρεπε να τον αντιμετωπίσω. Να τον αντικρίζω στα μάτια με θάρρος. Ήθελα κάθε τόσο να μου ρίχνω μια ματιά, να με φτύνω κατάμουτρα, ώσπου να κατορθώσω να συμβιβαστώ με την εικόνα που έβλεπα.

Με μισούσα! Ήταν το μόνο συναίσθημα που ένιωθα για μένα. Γινόταν ανελέητο. Με πονούσε!

Η Μελίνα καθόταν αμίλητη και περίμενε υπομονετικά να ξεκινήσω το βαθύ κι επίπονο ταξίδι στα περασμένα.

Την αισθανόμουν κάπως σαν δήμειο κι ανακριτή εναντίον μου, αλλά δεν τόλμησα να διαμαρτυρηθώ. Μια σαλεμένη ήμουν που πήγα επιπόλαια και σπασμωδικά να γλιτώσω από το βάρος της ύπαρξής μου, χωρίς να σκεφτώ καν τα παιδιά μου. Η φωνή της με συνέφερε· η παρουσία της με ανάγκασε να επιστρέψω στην πραγματικότητα. Υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι γύρω μου για τους οποίους άξιζε να αναπνέω· όχι μόνο η αφεντιά μου.

Θα την ανεχόμουν να με παρακολουθεί σαν άγρυπνη φρουρός να ξετυλίγω το νήμα της ζωής μου, όσο κι αν με πονούσε.

Εξάλλου, της το όφειλα!

Ζαν αεράκι σύντομο και δροσερό, μια αύρα πρωινή τα παιδικά μας χρόνια. Περνούν γρήγορα και χάνονται αφήνοντας μια γεύση άλλοτε γλυκιά κι άλλοτε πικρή στα μύχια της καρδιάς μας.

Όταν γυρίζει ο άνθρωπος τόσο πίσω στη ζωή του, η κρίση του δε γίνεται να είναι πάντα αντικειμενική. Τα μάτια του δεν είναι πια αθώα, ούτε η καρδιά του αγνή. Οι πρώτες αναμνήσεις μας παίρνουν τις αποχρώσεις που τους δίνουμε με το βλέμμα της ενήλικης ζωής μας.

Σημασία δεν έχουν τελικά τα πραγματικά βιώματα εκείνων των χρόνων, αλλά ο τρόπος που τα διατηρούμε στηθύμησή μας.

Υπήρξα μοναχικός κι ευφάνταστος χαρακτήρας από παιδί. Σ' αυτό συνέτεινε αρκετά και το περιβάλλον όπου μεγάλωσα – μοναχοπαιδί μιας αστικής οικογένειας. Ο πατέρας, δικηγόρος «Παρ' Αρείω Πάγω» κι η μητέρα μου κοινωνική και πολυάσχολη νοικοκυρά.

Δε μου έλειπε τίποτα. Θα έλεγα ότι η αγάπη των δικών μου για μένα περίσσευε. Όλα για το παιδί! Όλα για

σένα τα κάνουμε! Όλα δικά σου! – αυτές τις φράσεις άκουγα μονίμως να βγαίνουν απ' το στόμα τους.

Κι όμως, δεν αγγιζόμασταν συχνά σαν οικογένεια. Δεν υπήρχε μεταξύ μας αυτή η ιδιαίτερη ζεστασιά που φέρνουν οι αγκαλιές, τα φιλιά και τα χάδια στους ανθρώπους. Αυτά ήταν μόνο για τις γιορτινές μέρες. Δεν έβλεπα ποτέ τους γονείς μου ν' αγκαλιάζονται, να φιλιούνται ή έστω ν' ανταλλάσσουν ένα τρυφερό βλέμμα.

Σαν μεγάλωσα, χρόνια αργότερα πείραζα τη μάνα μου ότι είχα μάλλον προκύψει από παρθενογένεση. Δεν μπορούσα καν να φανταστώ τους δυο αυτούς ανθρώπους να τεκνοποιούν με τον παραδοσιακό τρόπο.

Ένιωθα πάντα μόνη. Η εβδομάδα κυλούσε μελαγχολικά, βαρετά. Όλη μου η χαρά ήταν τότε η κυριακάτικη παράσταση στο Σινεάκ ή στον Μπαρμπα-Μυτούση! Έβλεπα πολλά παιδάκια μαζεμένα εκεί. Χαιρόμουν πολύ, διασκεδάζα μαζί τους, μ' άρεσε να χαζεύω τα σκέρτσα και τα καπρίτσια τους.

Παρακαλούσα κάθε μέρα τον Θεό να μου στείλει με τον πελαργό Του ένα αδελφάκι. Παρακολουθούσα με τις ώρες τον ουρανό μη και δεν προλάβω να καλωσορίσω το ιδιόμορφο αυτό πουλί που ταξίδευε με το μαγικό σακουλάκι περασμένο στο ράμφος του. Άρχισα να απογοητεύομαι. Κάποια μέρα ανακάλυψα την αλήθεια και πικράθηκα πολύ. Στην πόλη δεν πετούσαν πλέον πελαργοί. Τουλάχιστον στη γειτονιά μας. Δεν είχα δει ποτέ, ούτε έναν στον ουρανό.

Θα έμενα για πάντα μοναχοπαίδι!

Κλεινόμουν με τις ώρες στο δωμάτιό μου, έπαιζα μόνη και ζωγράφιζα. Το χέρι μου έπιανε κι η ζωγραφική ήταν η αγαπημένη μου απασχόληση. Μιλούσα ώρες ατέλειωτες με τις κούκλες μου, προσποιούμουν ότι είχα γύρω μου κι άλλα κοριτσάκια να με συντροφεύουν. Είχα πολλή ανάγκη από μια φίλη. Δε μ' άφηναν να παίζω στην αλάνα με τ' άλλα παιδιά της γειτονιάς. Δεν ήταν «πρέπον» να κάνω παρέα με παιδάκια που το κοινωνικό τους υπόβαθρο δεν ήταν γνωστό. Τέτοια μυαλά!

Τον κόσμο μου όλο τον όριζαν οι τοίχοι του υπνοδωματίου μου.

Το πατρικό μου βρισκόταν στη διασταύρωση των λεωφόρων Αλεξάνδρας και Πατησίων. Σχεδόν απέναντι από το σπίτι μας ήταν το μεγάλο πάρκο, το Πεδίον του Άρεως. Τις Κυριακές και τις μέρες των διακοπών μου, έπαιρνα το ποδήλατο κι αλώνιζα τα δρομάκια του ανάμεσα στα κατάφυτα παρτέρια. Πάντοτε, βέβαια, κάτω από την αυστηρή επίβλεψη της μητέρας μου· χωρίς να μπορώ να απομακρυνθώ έστω για τρία λεπτά. Πίσω από τις κουβέντες της πάντα παραμόνευε ένας πελώριος κίνδυνος. Τη μια θα χτυπούσα και θα πήγαινα στο νοσοκομείο, την άλλη κάποιος κακός άνθρωπος θα με έκλεβε ή ένα λυσσασμένο σκυλί θα με δάγκωνε.

Δεν ξέρω αν πρέπει να της χρεώσω τη δειλία μου, πάντως θαρραλέο κορίτσι δεν υπήρξα ποτέ. Όλο και κάποιος μικρός φόβος ροκάνιζε την ψυχή μου. Οι σκιές

έπαιρναν μυθικές διαστάσεις στο μυαλό μου, οι έντονοι θόρυβοι με πανικόβαλλαν εύκολα και με διακατείχε η φοβία μην πάθουν κάτι οι γονείς μου και χαθούν από τη ζωή.

Όλα αυτά τα φουρτουνιασμένα κύματα που ανακάτευαν την ψυχή μου καταλάγιασαν την ημέρα που απέκτησα μια φίλη!

Η Μελίνα μπήκε στη ζωή μου και την έκανε ν' ανθήσει. Από τότε γέμισε η καθημερινότητά μου με γέλιο και τρυφερότητα. Οι προηγούμενες μνήμες μου έσβησαν στο χρόνο. Ήταν ανούσιες και πληκτικές.

Συζητούσαμε συνέχεια, πλάθαμε ιστορίες για τις συμμαθήτριάς μας, ονειρευόμασταν ότι μεγαλώναμε κι αλλάζαμε τον κόσμο. Πολλές φορές της εκμυστηρευόμουν τους φόβους μου. Με ηρεμούσε. Μου έδειχνε ότι υπάρχει και κάποιος άλλος τρόπος να σκέφτομαι· πιο αισιόδοξος, πιο χαρούμενος.

Πόσο σοφά είναι μερικές φορές τα μικρά παιδιά!

Συγκινήθηκα!

Μου ήταν κάπως δύσκολο να συνεχίσω αυτή την αναδρομή στα παιδικά μου χρόνια. Είχα αφήσει αιώνες πίσω μου το κοριτσάκι που αναρωτιόταν πόσες σκάλες χρειάζεται ν' ανέβει για ν' αγγίξει τ' αστέρια. Αδυνατούσα πλέον να ταυτιστώ μαζί του. Σαν να 'χε πεθάνει.

Έδειξα τη δυσαρέσκειά μου στη φίλη μου. «Δε θέλω

να θυμάμαι τίποτε απ' τη ζωή μου προτού τον γνωρίσω. Άρχισα ν' αναπνέω θαρρώ απ' τη στιγμή που τον πρωτοσυνάντησα».

Η Μελίνα έδειχνε έτοιμη να μου ορμήσει, σωστή μαινάδα. «Θα σου δώσω πέντε φάσκελα να συνέλθεις. Αυτός ο άνθρωπος σε κατέστρεψε. Το αντιλαμβάνεσαι αυτό ή έχεις χαζέψει πια τόσο πολύ που σου είναι δύσκολο να το καταλάβεις;» μου πέταξε ειρωνικά.

«Ναι...» απάντησα ξέπνοα.

«Λοιπόν, συνεχίζω! Αυτός ο άντρας σ' έφτασε στον πάτο. Σου πήρε τα πάντα, ακόμη και την αξιοπρέπειά σου, σε μηδένισε... Καλά τα λέω ως εδώ;»

«Ναι!»

«Τον αγαπάς ακόμα ύστερα από όλα αυτά;» έσκουζε σχεδόν, να είναι σίγουρη ότι την ακούω.

«Ναι! Ναι! Ναι!» φώναξα μ' όση δύναμη μου είχε απομείνει.

«Άλλα πέντε φάσκελα τότε, να 'χεις να πορεύεσαι», πέταξε η Μελίνα, έξαλλη πλέον μαζί μου.

Η αλήθεια ήταν ότι οι αναμνήσεις μου γλύκαιναν κάπως την καρδιά, απασχολούσαν το νου μου. Τουλάχιστον είχα σταματήσει το γοερό κλάμα.

«Θυμάσαι πώς διασκεδάσαμε παιδιά;» προκάλεσε τη μνήμη μου η Μελίνα.

Χαμογέλασα. Φυσικά και θυμόμουν!

Έκλεισα τα μάτια και ταξίδεψα ξανά πολλά χρόνια πίσω.

Ξεκίνησα από μια ομιχλώδη κι αμυδρή ανάμνηση της εποχής λίγο προτού γνωρίσω τη Μελίνα.

Ξάφνου, ένα ανοιξιάτικο πρωινό, ξύπνησα και κάτι δεν πήγαινε καλά. Το πάρκο του Άρεως κι οι δυο μεγάλες λεωφόροι είχαν γεμίσει με στρατιώτες. Κανείς δεν κυκλοφορούσε στους δρόμους.

Συγκεχυμένες έφταναν στ' αυτιά μου κουβέντες που έλεγαν για πραξικόπημα, για δικτατορία· ήμουν πολύ μικρή για να καταλάβω. Μόνο στο σινεμά, σαν πηγαίναμε, παρακολουθούσαμε εκείνα τα βαρετά κι αχώνευτα ασπρόμαυρα «ελληνικά επίκαιρα». Η αίθουσα αντηχούσε από τις εκφράσεις δυσαρέσκειας των παιδιών.

Οι μνήμες μου είναι λίγες από τις μέρες εκείνες. Ένα φλεγόμενο πουλί, με τον μαύρο στρατιώτη στη μέση, διακοσμούσε τα σπιρτόκουτα της εποχής. Αυτή ήταν η δικτατορία για μένα τότε. Κακόγουστη και βαρετή.

Πέρασαν πολλά χρόνια, ήμουν πια έφηβη όταν άρχισα να συνειδητοποιώ σε ποια σκοτεινά μονοπάτια είχε μπει η χώρα μας.

Στο σπίτι, δε συζητούσαμε ποτέ για πολιτική. Ο «Παρ' Αρείω» είχε τη νοοτροπία να κοιτάζει μόνο τη δουλειά του, κι η μητέρα μου, που καταγόταν από την Κωνσταντινούπολη, είχε φόβο στην ψυχή της απ' τα δικά της πολιτικά βιώματα και δεν την απασχολούσαν τέτοια θέματα.

Συνέβη κι αυτό κι η ζωή συνεχίστηκε, μια εικόνα κα-

τέγραψε μόνο το παιδικό μου μυαλό. Κι ο καιρός πέρασε κι είχα πια τη Μελίνα συμπαραστάτρια.

Όσο κράτησε το δημοτικό σχεδόν, πηγαίναμε σχολείο και το Σάββατο. Τι χαρά, στο τέλος εκείνης της μέρας, το ανέμελο πέταμα της σάκας! Ήταν σημάδι πως τώρα ξεκινούσε το πιο όμορφο απόγευμα της εβδομάδας. Συνήθως πηγαίναμε στον κινηματογράφο· μ' άρεσε που είχα μια φιλενάδα να μοιράζομαι μαζί της τα συναισθήματα που ξυπνούσαν μέσα μου οι ήρωες μιας ταινίας.

Τελείωνε μια δεκαετία που άφηνε ανεξίτηλο το σημάδι της στην ιστορία του κόσμου. Εμάς κανένα γεγονός της δε μας άγγιξε· απλώς ανακαλύπταμε τον εαυτό μας. Παιδευόμασταν να τον κατατάξουμε σε μικρές ανθρώπινες ομάδες. Πολιτικά γεγονότα και κοινωνικές εξελίξεις, όλα πρωτόγνωρα για μας, άφηναν μια αχνή σφραγίδα στην παιδική ψυχή μας δίχως εμείς να καταλαβαίνουμε τι κρυβόταν από πίσω. Μέναμε μόνο στους τίτλους των γεγονότων. Δε μας ενημέρωναν, ούτε στο σχολείο, ούτε στο σπίτι. Μ' αυτό το υλικό θ' ασχολούμασταν αργότερα, σε άλλες ηλικίες.

Νιώθαμε χαρά που ήμασταν μάρτυρες στο ξεκίνημα μιας καινούργιας, καλύτερης εποχής για την ανθρωπότητα.

Αυτό το μήνυμα μας έδωσαν τότε.

Γνωρίζονταν από μαθήτριες. Μαζί στις πρώτες εφηβικές αναζητήσεις του νου και της καρδιάς, μαζί στα πρώτα χτυποκάρδια. Κι ύστερα τράβηξαν η καθεμιά το δρόμο της, ζώντας πότε τη μαγεία και τ' όνειρο, και πότε τον εφιάλτη. Προσπάθησαν κάποτε πάλι μαζί ν' ανασυγκροτήσουν τη ζωή τους. Η μια, διαλυμένη στην ψυχή απ' την κακοποίηση του κορμιού της και την προδοσία του μεγάλου έρωτα· η άλλη, χτυπημένη στο σώμα από ύπουλη αρρώστια. Πάλεψαν με τη φθορά που φέρνει ο χρόνος, με τους δαίμονες του παρελθόντος και των αναμνήσεων, το φόβο για τα άγνωστα μελλούμενα!

Ένα λογάκι τη φορά. Το βουνό φάνταζε ακόμη στα μάτια μας πελώριο! Δεν κάναμε κάτι σημαντικό, ανατρεπτικό ή εντυπωσιακό. Προσπαθούσαμε να πιαστούμε από μικρές χαρές ώστε να ξερκίσουμε το φόβο και την ανασφάλειά μας. Δε γράφαμε καμιά Ιστορία. Δε γεννηθήκαμε εμείς να κατακτήσουμε τις ψηλότερες βουνοκορφές. Αφήσαμε τα Ιμαλάια για άλλους!

Μια ιστορία για τη δύναμη της ανθρώπινης ψυχής και της φιλίας και για τις δεύτερες ευκαιρίες στη ζωή.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-827-0

9 789604 538270

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08386

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ